

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB BENDE

DE TOREN VAN ENIGMA

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 7: DE TOREN VAN ENIGMA

Van dezelfde auteur:

De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders*

De Bieb-bende 2: Duister carnaval*

De Bieb-bende 3: De Tijdwachter*

De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad*

De Bieb-bende 5: De Schatbewaarders

De Bieb-bende 6: Het Middernachtcircus

Bram en het Zoldermysterie

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DE TOREN VAN
ENIGMA

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Voor Hanneke Koene.

Je geloofde vanaf moment 1 in mij en hielp me telkens weer wat verder.

Eerste druk mei 2018

© 2018 Michael Reefs

© 2018 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties bij QR-codes: *Robin Jacobi*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustratie Bieb-bende en overige personages: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Robin Jacobi*

Overige illustraties: *Shutterstock*

ISBN 978-94-92604-02-6 (paperback)

NUR 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

“Een dikke boom begint als een
teer twijgje. Een bergbeklimming
begint met een stapje.”

– LAO-TSE

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Op kamp	15
2	Kamp Duizendhout	23
3	Gekleurde vlaggen	29
4	Huttenbouw	34
5	Kasteel van zand	40
6	Een waanzinnige boomhut	46
7	Een tussenstop in de glijbaan	52
8	Gevaarlijke stemmen	57
9	De kracht van de guts	64
10	Boswandeling	72
11	De ruïne van Pilotti	81
12	De duistere kant van de lente	87
13	Van onderen!	93
14	De mysteries van Pilotti	99
15	Een nachtwandeling	106
16	Verborgen rails	112
17	De verhalenverteller	119
18	Opgeslokt door het vuur	125
19	De ziel van de kunstenaar	135
20	Snuffelen in dossiermappen	143
21	Een halve aanwijzing	149
22	De Sleutel van de Verloren Eilanden	155
23	De Gang der Oneindigheid	164
24	Welkom thuis	174
25	De aanval van de Umbra	181
26	Een tragisch einde	189
27	De Ragnarok	195

28	Een krachtig wapen	201
29	Een ondergrondse kas	208
30	Disco in het tuinhuisje	216
31	Een onmogelijk afscheid	224
32	Terug op Tyriana	231
33	Innerlijke strijd	237
34	Een eikenboom in de ochtendzon	241
35	Malefic Heres	249
36	Brievenpost naar een andere wereld	257
37	Op verkenning	263
38	Gezang onder water	270
39	In het nauw gedreven	280
40	Verdwenen	285
41	Het Verloren Dorp	295
42	Onverwacht oponthoud	303
43	De aanval van de Zonnestaarders	307
44	Camera's en laserstralen	313
45	Georges notities	323
46	De Baai van de Zwarte Vlinders	328
47	Het heiligdom van Kristallon	335
48	Woestijngeesten	342
49	Raadsels	348
50	Het eerste baken	361
51	Tandwielen en water	371
52	Een verwoeste vuurtoren	377
53	Een bekend gezicht	381
54	De laatste bakens	388
55	Dag en nacht	397
56	De Schimmenjager	405
57	De Kamer van Oorsprong	412
58	Het lied van de kanaries	421

59	Akasha ontwaakt	431
60	Een gebroken rad	436
61	De keerzijde van Drakenbloed	442
62	Lichtgevende tegels	447
63	De aanval van de meeuw	452
64	Zware kettingen	456
65	Bezeten	462
66	Een triest einde	470
67	Een radeloos besluit	478

De stemmen in mijn hoofd worden harder. Ik weet niet meer zo goed hoe ik me op alles moet concentreren. We hebben gewoon te veel meegemaakt de afgelopen maanden. Toen ik in januari voor het eerst de vreselijke hulpkretten van de Hemelrijder Rodewald Kortland hoorde, wist ik nog niet wat voor gevaren er op ons stonden te wachten. We deden onmogelijke dingen. En we deden dingen die echt niet konden. Zoals het stelen van de Zonnesleutel in de grafkelder van de kerk. Het was niet alleen gevaarlijk, maar we hebben ook nog eens alles verwoest daarbeneden.

Als we de eerste Hemelrijder niet uit zijn schilderij hadden bevrijd, weet ik niet of we nu nog zouden leven. De laatste tijd weet ik veel dingen niet meer zeker. George Hill zei altijd dat hij onze zielen zou ophalen als we de Hemelrijders niet konden redden. Maar of dat waar is? Hij verzwijgt veel en liegt vaak. Dat doet hij natuurlijk met opzet, om ons klaar te stomen voor het einde. Net als de testen op Tyriana. Die waren gruwelijk. Ik denk nog vaak terug aan hoe ik in dat hutje op het strand vastgebonden zat en niets kon doen, terwijl mijn vrienden gevaar liepen. Ik zag gruwelijke beelden in mijn hoofd en wilde alleen maar naar ze toe. Dat kon niet. Het mocht niet. Van George. Eigenlijk mis ik het eiland wel een beetje. Het was er mooi. Wat had ik graag de echte bewoners ontmoet. Ik zou hun verhalen willen horen.

Maar vorige maand hebben we George wel een lesje geleerd. Hij wil de zijn kasteel terughalen, maar we konden hem tegenhouden. Gelukkig maar. Stel je voor dat het kasteel echt terug was gekomen. Dan had George de macht kunnen grijpen en was hij waarschijnlijk weer terug in zijn lichaam gedrongen. Zoiets mag echt nooit gebeuren.

En dan is er ook nog Valentina Rosmera. Een vreemde vrouw, die soms harteloos kan zijn. Ze negeert vaak onze vragen en denkt alleen maar aan zichzelf. Natuurlijk hebben we ook best veel aan haar gehad, want dankzij haar kwamen we in aanraking met Hildegard Bovenwijn, de beroemde avonturierster die lang geleden in het huis op de heuvel heeft gewoond, de plek waar eerst het gruwelijke kasteel van George stond en waar nu een bibliotheek is. Maar ik weet zeker dat Valentina iets te verbergen heeft. Hopelijk komen we daar snel achter.

Voor nu kan ik me alleen maar druk gaan maken over het volgende avontuur. En ik weet, ik moet het eigenlijk niet doen. Maar het gebeurt gewoon. De stemmen in mijn hoofd zijn niet meer stil te krijgen. Ze zullen pas zwijgen als alles is afgelopen.

Op kamp

- Maandag, 1 juli -

Iedereen praatte en schreeuwde door elkaar, terwijl de bus langzaam Zuidbaai verliet. De grote bossen in het zuidoosten kwamen dichterbij en dat betekende ook dat *Kamp Duizendhout* nog maar een half uurtje rijden was. Het kamp lag in het Sleutelwoud, het middelste van vijf bossen. Het bos waar de Bieb-bende in april een geheim portaal ontdekte.

Luca was het afgelopen kwartier alleen maar aan het kletsen, over wat ze allemaal dacht te gaan beleven op kamp. Melanie kwam er nauwelijks tussen, hoe graag ze ook iets wilde vertellen. Roy en Tim luisterden samen naar de muziek op Roys iPod, Sander was al op driekwart van zijn nieuwe boek en Valerie werkte haar dagboek bij, dat ze op haar telefoon bewaarde. Ook de andere kinderen in de bus waren druk bezig. Er werden keihard liedjes gezongen, met propjes naar elkaar gegooid en meester Levender kreeg stylingtips.

Er zat dus voor Melanie niets anders op dan te luisteren naar wat Luca zei, terwijl ze af en toe knikte en glimlachte. Dat ging haar steeds moeilijker af, want de stemmen in haar hoofd schreeuwden alsmaar harder om aandacht. Die hielden haar op de hoogte van alles wat er in de heuvel gebeurde. En het klonk niet goed.

Vorige maand had George Hill, ook wel de Man met de Bijl genoemd, hun vijand, het bijna voor elkaar gekregen om zijn kasteel weer tevoorschijn te toveren, tijdens een grote goochelact in het circus. Het slopende gevecht in de ondergrondse hallen stond nog steeds op Melanies netvlies gebrand, vooral 's nachts. Ze deed daardoor geen oog meer dicht. Telkens zag ze haar vrienden om haar heen in elkaar storten, aan het einde van hun krachten. En Angelique, die bijna dood was gegaan en daardoor nu in het ziekenhuis lag. Ze was dan wel één van hun grootste vijanden, maar dit wenste ze haar niet toe. Gelukkig had iedereen het uiteindelijk toch overleefd.

'Melanie!' riep Luca geïrriteerd. 'Ik vertel je dat ik alleen nog maar roze jurkjes wil dragen en je reageert niet eens! Wat is er?'

'Oh, ik zat weer aan twee weken geleden te denken.' Melanie slaakte een diepe zucht. 'We hadden thuis moeten blijven.'

'Waarom kom je daar nu opeens mee? Je zei dat het juist goed was om op kamp te gaan. Dat een weekje ertussenuit geen kwaad zou kunnen.'

Natuurlijk was het een slecht idee, dat moesten de anderen toch ook weten? Waren ze soms vergeten dat Fyra en Kristallon ieder moment op konden duiken?

'De stemmen vertellen de hele tijd dat George een manier heeft gevonden om zijn kracht te versterken. Zelfs Fyra en Kristallon vrezen hem nu.'

'Wat zei je daar?' vroeg Valerie, die snel haar mobieltje wegstopte.

'Ze zei dat George sterker is geworden.' Sander liet zijn boek zakken en schoof zijn bril weer terug op zijn plek. 'Kunnen we dan niet beter teruggaan om hem tegen te houden?'

'Was het maar zo simpel,' zei Melanie. Ze tikte tegen Roys schouder en gebaarde dat hij zijn muziek zachter moest zetten.

'Heb je iets gezien of gehoord?' vroeg hij meteen.

'Ik wilde net vertellen dat het geen goed idee is dat we op kamp

gaan.’ Ze ging over in fluisteren, want ze had het idee dat er anderen mee waren aan het luisteren. Ook al zaten ze naast elkaar op de achterbank en schreeuwde en zong iedereen door elkaar, er waren altijd kinderen die oor hadden voor hun avontuur.

‘Maar we kunnen nu niet meer terug naar huis,’ merkte Roy op.

‘Nee, dat hoeft ook niet. We moeten alleen goed opletten. Het is aan de ene kant goed om een paar dagen uit de buurt van George en de heuvel te zijn. Door ons ontwaakt er te veel. Soms is dat goed, maar meestal is het slecht.’

‘En na vrijdag dan?’ vroeg Tim. ‘Dan zijn we weer thuis en dan moeten we wel naar de heuvel.’

‘En dan is George vast en zeker zo sterk dat hij ons ervandaan kan houden,’ zei Luca.

‘Het kan niet anders. De Hemelrijder heeft ook tijd nodig om de aanwijzingen klaar te leggen. Zonder onze aanwezigheid krijgt hij misschien de kans om aan George te ontglippen.’

‘Laten we het hopen,’ zei Valerie. ‘Kunnen we niet beter met Rosaline hierover praten?’

‘Dat komt wel.’ Melanie wilde de geest van de moeder van George nog even met rust laten. Op eigen kracht kon ze ook veel bereiken. Hopelijk kreeg ze snel een helder visioen.

De bus week plotseling uit naar rechts en stopte. Ze waren op een smalle straat beland die naar de bossen leidde en recht voor hen kwam een vrachtwagen aangereden, volgeladen met boomstammen.

Meester Levender, de jonge gymleraar, maakte van deze onverwachte tussenstop gebruik om iedereen toe te spreken. Hij kreeg van de buschauffeur een microfoon aangereikt.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ klonk de stem van de meester door de speakers.

Melanie hield via het raam achter haar de vrachtwagen in de gaten. Wat lagen er veel boomstammen opgestapeld.

‘Die komen uit het gebied waar het pretpark wordt gebouwd,’

zei Sander tegen haar. 'Mijn vader zei dat ze nog een deel van het bos hebben gekapt, om twee nieuwe attracties erbij te bouwen.'

'Wanneer moest het ook alweer klaar zijn?' vroeg Luca.

'Eind september. Sommige attracties zijn ze al aan het testen, dus het lukt ze wel op tijd.'

'We zijn helaas genoodzaakt een kleine omweg te maken,' zei Levender. 'Door stormschade is de hoofdweg momenteel onbegebaar. Er liggen overal boomstammen. We zullen rond twaalf uur bij het kamp aankomen.'

Er klonk boegeroep.

Levender haalde verontschuldigend zijn schouders op en borg de microfoon weer op, waarna de bus rammelend verder reed over een hobbelige weg.

Het werd donkerder buiten. Hoge bomen verrezen links en rechts, als reuzen die de wacht hielden. Dit was het begin van het Wilde Bos, een uitgestrekt woud dat grensde aan het Donkere Bos en het Kristallen Woud. Er woonde hier bijna niemand, alleen mensen die van de stilte en de natuur hielden. Daarom zag je maar af en toe een huis tussen de bomen opdoemen.

Sander legde zijn boek met een klap op schoot. 'Ik vind dat we een plan moeten maken,' zei hij. 'Stel dat er op kamp toch iets gebeurt, dan moeten we voorbereid zijn.'

'Hoe wil je een plan maken als je niet weet wat er gaat komen?' vroeg Luca. 'We kunnen ook gewoon afwachten.'

'Dat wil ik juist niet, Luca. We zijn niet alleen in het bos. Alle groepen van de bovenbouw zijn aanwezig en zij lopen misschien net zo veel gevaar als wij.'

Je moet ze waarschuwen, Melanie, hoorde Melanie een stem in haar hoofd zeggen. *Je weet dat er gevaar dreigt in het bos. Het duurt niet lang voordat ze komen.*

Melanie schudde haar hoofd, in de hoop dat de stem weg zou gaan. Maar in plaats daarvan verscheen er een nieuwe stem.

Het wordt tijd dat jullie je voorbereiden op een groot gevecht. Je kunt

dit niet langer negeren, Melanie.

Niet nu, antwoordde Melanie. We kunnen er op dit moment nog niks aan doen. Ik wil de anderen graag nog even met rust laten.

Er kwam geen antwoord meer. Het was stil in Melanies hoofd en haar eigen gedachten namen weer de vrije loop. Zo ging het iedere dag. De stemmen doken zomaar op, waarschuwden haar en verdwenen weer. Soms heel vaak op een dag en andere keren bijna niet.

‘We letten gewoon heel goed op,’ zei ze tegen haar vrienden. ‘Als er vreemde dingen gebeuren, moeten we elkaar waarschuwen. Dus als je schaduwen ziet of iets wat niet thuishoort in het bos, geef dan een seintje. Dan kunnen we het met z’n allen onderzoeken.’

Roy en Tim letten al niet meer op. Ze luisterden nog steeds naar de muziek en Luca had al een paar keer geprobeerd om hun aandacht te trekken.

‘Vijf dagen.’ Valerie strekte de vingers van haar linkerhand en liet er eentje zakken. ‘Vier nachten. Midden in een bos waar we niet zomaar kunnen vluchten.’

‘Dus, *drama queen?*’ grapte Luca, waarna ze Valeries hand omlaag duwde. ‘Er gebeurt heus niks.’

Na een half uur door het Wilde Bos gereden te hebben, stopte de bus bij een groot meer. Hier stonden hoge palen in het spiegelgladde water, met kleine, houten huisjes erbovenop. Toen Melanie iets beter keek, zag ze dat het vogelhuisjes waren. Of nee, niet echt huisjes, het waren meer flats. Vogels vlogen af en aan.

Terwijl Melanie een roodborstje met haar ogen volgde, ontdekte ze een heel groot gebouw aan de overkant. Het had een rieten dak en lag voor de helft verscholen tussen hoge dennenbomen. Er brandde een gezellig kampvuur vlak bij de oever van het meer.

‘Aan de andere kant van dit meer ligt *Kamp Duizendhout,*’ zei Levender door de microfoon. Door het geruzie van een paar jongens was niet alles duidelijk te verstaan. De gymleraar liep naar ze

toe en waarschuwde dat ze bij het kamp een koude douche zouden krijgen als ze niet onmiddellijk stopten. Dat hielp.

‘Goed,’ vervolgde hij. ‘Op het kampeerterrein gelden een paar regels. Ik wil deze hier noemen, zodat jullie voorbereid de bus kunnen verlaten. We zijn met een grote groep. Ruim honderddertig kinderen zullen straks over het terrein rennen.’

Achter de bus stopte een andere bus, waarin juffrouw Keizer de leiding had. Daarachter waren nog vier andere bussen, waar de rest van de leerlingen van groep zes tot en met acht in zaten. Waarschijnlijk vertelde elke leerkracht nu hetzelfde tegen de kinderen in zijn of haar bus.

‘Zodra iedereen is uitgestapt, vormen jullie een rij naast de bus.’ Levender las de regels voor van een briefje dat hij voor zich hield. ‘De chauffeur zal alle koffers en tassen uit het laadruim pakken. Ik leid jullie vervolgens naar restaurant *De Verdwaalde Vuurvlieg*, waar alle groepen bij elkaar zullen komen. Daar wachten ook enkele ouders op jullie, die de komende dagen een oogje in het zeil houden. Maak vooral geen onnodig lawaai en blijf bij elkaar. De eigenaar van het restaurant is al op leeftijd en houdt niet van drukte. In zijn buurt gedragen jullie je dus.’

Er klonk een hoop gejammer onder de kinderen.

‘Hadden ze geen ander kamp kunnen uitzoeken?’ vroeg Luca. ‘Hoe moeten we vijf dagen stil zijn?’

‘Alleen op het terrein,’ zei Sander. ‘Buiten het kamp zijn er genoeg activiteiten.’

Na de preek van Levender reed de bus het laatste stuk, over een weg die vlak naast het meer liep. Voorin begon Jonas van Wijk *We zijn er bijna...* te zingen en dat werd als een lopend vuurtje door de rest in de bus overgenomen. Er werd zo enthousiast meegezongen, dat niemand doorhad dat de bus langzaam tot stilstand kwam.

Melanie was de enige die het zag, omdat ze zich een beetje miselijk voelde en geen zin had om mee te zingen. Ze legde een hand op haar buik en probeerde rustig in en uit te ademen. Misschien

kwam het ook door de warmte die hier hing. Zo verstikkend. En de zweetlucht maakte het er niet beter op.

De bus had in totaal drie deuren en toen die eenmaal opengingen, stormde iedereen naar buiten. Niemand trok zich iets aan van de regels van Levender. De leraar had echter niet lang nodig om iedereen weer te verzamelen. Hij rende zelfs achter twee jongens aan, om hen bij de kraag te pakken en mee naar de bus te sleuren.

Melanie hield zich aan de leuning vast terwijl ze het trapje van de bus af liep.

‘Gaat het, Mel?’ vroeg Valerie, die vlak voor haar liep en haar hand al had uitgestoken.

‘Komt door de hitte,’ pufte Melanie. De frisse lucht van het bos voelde fijn en ze kwam al snel weer op krachten. ‘Het laatste stuk van de rit was echt vermoeiend.’

Daar had Sander geen last van, want die rende plotseling bij de groep vandaan. Hij verdween achter de bus.

‘Waar gaat hij nou naartoe?’ vroeg Luca.

‘Oh jeetje,’ zei Valerie, ‘straks wordt hij nog gepakt door Levender.’

Ze had haar zin nog niet afgemaakt, of de gymleraar verdween ook achter de bus. Hij kwam terug met Sander en Felix, het drie jaar jongere broertje van Sander.

‘Er was echt niks,’ hield Felix vol, die zich uit de greep van Levender probeerde te bevrijden. ‘Ik wilde gewoon niet bij de rest staan.’

‘Misschien last van een wesp?’ stelde Luca opgewekt voor.

‘Had iemand jou iets gevraagd, Littel?’ Juffrouw Bakker liep met een groep kinderen langs hen, klopte Levender op de schouder en wenste hem succes. ‘Op kamp zijn kinderen duizend maal erger dan in de klas.’

‘Het lukt wel, Petronella,’ antwoordde Levender.

‘En bedankt weer,’ zei Felix beledigd tegen zijn broer.

‘Waarom ben je boos op mij?’ vroeg Sander kwaad. ‘Je bent hier

niet thuis. Mam vroeg of je je wilde gedragen. Waarom doe je dat dan niet gewoon?’

‘Hup, Felix,’ zei Levender en hij gebaarde dat Felix terug moest gaan naar zijn groep.

Melanie voelde plotseling een lichte steek in haar hoofd. Ze sloot haar ogen, terwijl er allerlei beelden voorbij flitsten. Ze zag Valerie, bungelend over de rand van een karretje. Haar handen lieten los. Ze viel in de diepte. Kort daarna zag ze vier schaduwen om haar heen zweven. Vuurrode, koelblauwe, aardedonkere en helderwitte ogen staarden haar aan. Toen voelde ze een vreemde kramp in haar buik.

Het visioen was voorbij.

‘Oh nee,’ zei ze geschrokken tegen haar vrienden. ‘De vier elementwezens zijn compleet.’

Kamp Duizendhout

Aan de rand van het grote grasveld, dat omgeven was door metershoge bomen, stond een houten gebouw dat als hoofdgebouw diende. Er was een restaurant en EH-BO-post in te vinden. Op de brede veranda, die helemaal rondom het gebouw liep, stonden tientallen bollen die licht gaven. Vlak onder het golvende, rieten dak hingen lantaarns, die zacht heen en weer wiegden in de wind.

Toen iedereen zijn koffers en tassen had verzameld, reden de zes bussen weg. De kinderen werden door de leraren in het midden van het grasveld bijeengetrommeld.

‘Kom allemaal dichterbij,’ zei Levender met verheven stem. ‘Welkom in *Kamp Duizendhout*. Zoals jullie weten blijven we hier tot en met vrijdag en de eigenaar heeft ons vriendelijk verzocht om het kamp zo netjes mogelijk achter te laten. We weten dat jullie graag plezier willen beleven en dat jullie niet echt zin hebben om regels te volgen, maar ze zijn er om aan het einde van de week zonder zorgen weer naar huis te kunnen vertrekken. Voor een ieder die problemen met zijn geheugen heeft: alle regels zijn na te lezen op een bord bij de ingang van *De Verdwaalde Vuurolieg*, het restaurant hier achter mij.’

Luca trok aan Melanies mouw en gebaarde dat ze iets wilde vertellen. Melanie boog naar haar toe en hield haar oor bij haar mond.

‘Als die elementwezens hiernaartoe komen, is niemand veilig,’ fluisterde Luca. ‘We moeten dus nú iets doen.’

Melanie schudde haar hoofd. Ze konden hier niets doen. Niet in het bijzijn van al hun klasgenoten. Ze moesten afwachten tot iedereen een beetje was gesetteld. Misschien vanavond.

‘Dat betekent dus ook dat er niet geschreeuwd wordt, geen geruzie en dat al het personeel van *De Verdwaalde Vuurrolieg* met respect wordt behandeld, net als de ouders die met ons mee zijn gekomen,’ vervolgde Levender. ‘We zullen een oogje in het zeil houden. Hetzelfde vraag ik van jullie. Als jullie iets vreemds zien of horen, waarschuw ons dan meteen. Twijfel niet. Dit jaar is de vijftigste keer dat het schoolkamp op deze plek wordt gehouden. In die vijftig jaar is er een heleboel gebeurd en er is ook veel veranderd op deze plek.’ Hij wees naar de bomen links en rechts van het restaurant. ‘We hebben de basisconstructie in de bomen al voorbereid. Voor iedere groep hebben we een metalen frame aangebracht, op ongeveer drie meter boven de grond. Aan dat frame kunnen jullie alles bevestigen wat jullie nodig denken te hebben voor de bouw van een stevige hut. Omdat dat voor vanavond niet zal lukken, slapen jullie vannacht op de grond, onder de plek waar jullie je hut willen gaan bouwen. Daarvoor verzamelen jullie takken, bladeren en mos in het bos. Ik zal jullie na het avondeten laten zien hoe de hut gemaakt wordt.’

Hoewel de gymleraar nog niet klaar was met zijn uitleg, leidde Roy zijn vrienden naar een rustig plekje achter de grote groep. Nu stonden ze dicht bij de rand van het grote meer en hadden ze niet zo veel last van nieuwsgierige klasgenoten.

‘Vertel ons wat je hebt gezien,’ zei Roy tegen Melanie.

‘Ik ben bang dat er deze week iets misgaat,’ zei Melanie. ‘De elementwezens zijn op zoek naar ons. Ze bereiden een aanval voor.’

‘Waarom hebben ze dat dan nog niet gedaan?’ vroeg Sander. ‘Ze trekken zich niks aan van leraren, toch?’

‘Eigenlijk niet.’ Melanie dacht na en concentreerde zich op de stemmen. Waar waren de elementwezens nu? Hoeveel tijd hadden ze nog?

Ze hebben een nieuw plan, zei een van de stemmen. Ze worden sterker, Melanie. Er blijft niet veel tijd meer over. Ze zullen voor afleiding zorgen. Trap daar niet in en luister naar je gevoel. Je weet wat juist is.

‘Nou?’ vroeg Luca ongeduldig. ‘Waar zijn ze nu? In de heuvel? Bij Angelique in het ziekenhuis?’

‘Ze wachten het juiste moment af,’ zei Melanie. Ze begreep nog niet helemaal wat het plan van de Umbra was. ‘Het moet ergens deze week gebeuren.’ Ze zweeg over het feit dat ze sterker werden, want ze wilde haar vrienden niet onnodig bang maken.

‘Hoe kunnen we ons dan voorbereiden?’ vroeg Tim. ‘Kunnen onze armbandjes ons nog helpen?’

‘Ik heb geen flauw idee. Ik ben bang van niet.’ Melanie probeerde zo rustig mogelijk te blijven, maar in haar hoofd ging het op dat moment wild tekeer. Ze moest zich focussen op de stem die het duidelijkst was, zodat ze haar vrienden precies kon uitleggen wat er aan de hand was.

‘Ze zijn van plan ons af te leiden, terwijl ze zich voorbereiden op een grote aanval. Daar mogen we niet intrappen.’

‘Is er dan echt niets wat we kunnen doen?’ vroeg Valerie.

‘De armbandjes beschermen ons maar voor een klein deel.’ Melanie draaide haar eigen armbandje rond en voelde met een vinger aan de gravering van het woordje *toekomst*. ‘Het wordt tijd dat we hun zwakke plek vinden, zodat we terug kunnen slaan.’

Plotseling werd het muisstil om hen heen. Levender was klaar met zijn verhaal.

‘Is er een reden waarom jullie achteraan staan?’ vroeg Bakker, die zo plotseling achter Valerie opdook dat die een sprongetje maakte en zich tegen Sander aan drukte.

‘Wij?’ vroeg Luca zo onschuldig mogelijk. ‘Nee hoor, we moesten alleen even iets bespreken.’

‘Dus dan hebben jullie de uitleg van meester Levender niet gehoord?’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Jullie zijn toch niet met de legende van de Hemelrijders bezig, hè?’

‘Juffrouw Bakker,’ begon Roy, ‘we wilden alleen maar snel iets bespreken voordat het kamp echt begint.’

‘Het kamp is al begonnen,’ zei Bakker, die haar wenkbrauwen optrok.

Alle kinderen hadden zich omgedraaid en al hun blikken waren op de Bieb-bende gericht. Melanie wilde door de grond zakken, zodat ze geen verklaring hoefde te geven. De leraren wisten precies waar ze mee bezig waren. Roy kon dan wel een smoes bedenken, uiteindelijk zou alles doorverteld worden aan de directeur.

‘Het was eenmalig,’ viel Tim Roy bij. ‘Gewoon een paar laatste dingetjes. Voorbereidingen voor het bouwen van de hut.’

‘Dat mag ik hopen. Denk eraan om tijdens dit kamp aan alle activiteiten mee te doen. Werk samen en focus je op de hut.’

‘Doen we,’ zei Sander. ‘Echt waar.’

Er verscheen weer een glimlach op Bakkers gezicht. ‘Fijn om te horen.’

‘U moet ze niet geloven.’ Joost Bosman stond niet ver bij het clubje vandaan en hij wurmde zich met zijn vrienden door de menigte. ‘Ze gaan stiekem met de legende verder. Ze moeten overal aanwijzingen verzamelen, dat heb ik ze al vaker zien doen. Dus ze zullen ook hier in het bos naar aanwijzingen zoeken.’

‘Joost, dat zijn jouw zaken niet,’ zei Bakker stellig. ‘Ze krijgen van mij nog een kans en dan kunnen ze bewijzen dat ze zich alleen met het kamp en de activiteiten bezighouden.’

Luca keerde zich tot Joost. ‘Precies. Jij moet je niet overal mee bemoeien.’

Joost gromde, terwijl hij hen een vuile blik toewierp.

‘Goed, jongens en meisjes,’ zei Levender. ‘Om alvast een beetje warm te worden, heb ik een leuke oefening voor jullie. Breng alle tassen en koffers naar *De Verdwaalde Vuurvlieg* en kom dan terug naar mij.’

De meester was nog niet klaar met praten, of iedereen rende al naar het restaurant. Luca kon niet zo snel rennen, omdat haar grote

weekendtas zo zwaar was.

‘Zal ik hem voor je dragen?’ bood Tim aan. ‘Mijn koffer rolt bijna vanzelf.’

‘Graag,’ pufte Luca. ‘Het is ook nog eens zo warm hier.’

Toen alle koffers en tassen in het restaurant op de houten vloer lagen, verzamelden de kinderen zich weer bij de gymleraar.

‘Ga allemaal in een lange rij staan en pak de schouders beet van degene die voor je staat. Op die manier vormen jullie een lange ketting.’

Melanie voelde de zweterige handen van Roy op haar schouders rusten. Hij kneept zachtjes en kietelde haar toen in haar zij.

‘Stop daarmee,’ giechelde Melanie.

‘Je vindt het wel leuk, hè?’ daagde Roy haar uit. Hij stopte pas met kietelen toen Levender op zijn fluitje blies.

‘Het is de bedoeling dat jullie elkaar goed vasthouden. Als ik zo meteen het startteken geef, moet de voorste proberen om de achterste te tikken. Als dat lukt, mag diegene achteraan aansluiten en begint het spel opnieuw. Zodra iemand van jullie loslaat, is het spel afgelopen.’

‘En dan vallen we natuurlijk omdat sommigen harder rennen,’ zei Tim.

‘We kunnen niet hard rennen,’ zei Sander, die vlak achter Tim stond. ‘Als jij Luca’s schouders gewoon goed vasthoudt, zal er niet veel gebeuren.’

De rij kinderen was lang. Melanie kon het begin niet eens zien. Ze stonden met z’n zessen bijna achteraan. Toen Levender het startteken gaf, duurde het dan ook even voordat zij in beweging kwamen. De rij kronkelde als een slang over het grasveld. Na een tijdje rende Menno Glas, die het begin van de rij vormde, langs de Bieb-bende, maar het lukte hem niet om de achterste te tikken. Telkens als hij zijn hand uitstak, week de rij uit naar links of rechts, waardoor iedereen allang verder was gerend.

Uiteindelijk struikelde er iemand en de hele rij viel als domi-

nostenen om.

Melanie trok zich aan Roy omhoog en klopte haar kleren af. Zo te zien was het spel niet echt een succes te noemen.

‘Oké, jongens!’ riep Levender. ‘Helaas is het niet gelukt. Omdat jullie toch je best hebben gedaan, hebben jullie wel een koel drankje in *De Verdwaalde Vuurvlieg* verdiend.’

Gekleurde vlaggen

Tijdens het avondeten was het rumoerig in het restaurant. Alle langwerpige houten tafels waren bezet. De eigenaar had zelfs tafels erbij moeten schuiven, omdat het zo'n grote groep was.

Roy staarde naar zijn bord met spaghetti. Om de een of andere reden had hij totaal geen honger. De anderen van het clubje, die links en rechts van hem zaten, hadden er geen moeite mee. Luca slurpte de slierten met gemak naar binnen en dronk daarna haar glas cola in een paar slokken leeg.

Het verbaasde Roy niets dat Tim als eerste klaar was.

'Zou ik een tweede portie mogen halen?' vroeg hij. 'Ik heb nog steeds honger.'

Roy schoof zijn bord naar hem toe. 'Pak dat van mij maar,' zei hij, 'ik hoef niet.'

'Maar je moet toch iets eten?' vroeg Melanie bezorgd. 'Je kunt niet zonder eten gaan slapen.'

'Ik wacht wel op het toetje.'

Maar ook daar had Roy geen trek in. Hij wist niet waardoor het kwam, maar al sinds het moment dat hij vanmiddag hier in het kamp was gearriveerd, voelde hij zich vreemd.

'Gaat het wel goed met je?' vroeg Valerie.

Roy knikte glimlachend. 'Ja hoor, niks aan de hand.'

Na het eten, het was bijna kwart voor zeven, verzamelden alle leraren en ouders zich bij de ingang van het restaurant. Pietersma van geschiedenis stond in het midden, met een microfoon in zijn handen.

'Omdat jullie voor vannacht nog geen slaapplek hebben, gaan jullie zo meteen in de bossen naar grote takken met bladeren zoeken. Het is niet de bedoeling dat jullie deze van de bomen af trekken. Raap ze gewoon van de grond. De afgelopen dagen heeft het stevig gewaaid en de boswachter heeft mij verzekerd dat er genoeg te vinden is. Voor de hut hebben jullie behoorlijk wat nodig, dus verzamel zo veel mogelijk. Om comfortabel te liggen is het aan te raden om de bodem met mos te bedekken. Dit vinden jullie iets verderop in het bos.' Hij wees naar zijn collega's en de ouders. 'Wij zullen rondlopen om een oogje in het zeil te houden.'

Pietersma wilde de microfoon alweer neerleggen, toen Bakker hem vlug overnam. 'Voordat ik het vergeet,' zei ze, 'jullie kunnen maar met drie personen in de hut op de grond. Het is aan jullie om die groepjes zelf samen te stellen. Kinderen die overblijven worden bij tweetallen geplaatst.'

Daar had Roy geen zin in, dus hij besloot dat hij met Tim en Sander in een hut zou slapen en de meiden in een andere.

'Prima,' was Melanie het met hem eens. 'Dan hebben we ook geen last van je gesnurk.'

'Haha,' zei Roy beledigd. 'De wanden zijn maar dun, hoor.'

'Is het wel veilig om de bossen in te gaan?' vroeg Valerie, terwijl iedereen om hen heen groepjes maakte.

'Ik heb niks meer gehoord,' zei Melanie schouderophalend. 'Ik weet het niet zeker, maar ik denk wel dat we het gewoon kunnen doen.'

'We zullen wel moeten,' zei Luca, 'anders hebben we geen slaapplek voor vannacht.'

Ze liepen naar een lege plek naast een boom, waar alles keurig was schoongeveegd om een simpele hut te bouwen. Boven hun hoofden, rustend op een paar zware takken, was de metalen constructie van de boomhut al te zien. Daar zouden ze morgen hard aan moeten werken. Er moesten onder andere muren worden getimmerd en er moest een ladder worden gemaakt om de hut te kunnen bereiken.

‘Dan slapen wij wel aan deze kant van de boom.’ Luca wees naar een kale plek vlak naast Roys voeten. Op die manier lagen ze hooguit twee meter uit elkaar vannacht.

De kinderen renden het bos in, sommigen kwamen zelfs al terug met takken.

‘Moet je hem zien,’ zei Tim, die naar Joost wees.

De jongen zat in kleermakerszit op de grond en gaf zijn vrienden instructies. Het duurde echter niet lang voordat Pietersma op hem afliep en hem verzocht op te staan, waarna hij mee moest gaan zoeken. Ze bleven als groep bij elkaar toen ze het bos inliepen.

Doordat de meeste kinderen zo dicht bij het kamp zochten, waren de dichtstbijzijnde takken al opgeraapt. Ze werden dus gedwongen om verder te trekken en een nieuw gebied te doorzoeken.

‘Het zou makkelijker zijn om gewoon een tak uit een boom te trekken,’ zei Tim. ‘Ik zag het net ook iemand doen.’

‘Maar dat mag niet,’ drukte Valerie hem op het hart. ‘We mogen alleen maar dingen gebruiken die op de grond liggen. En denk ook eens aan de boom. Die kan daardoor misschien doodgaan.’

Luca was fanatiek bladeren van de grond aan het oprapen. Ze had niet in de gaten dat er duizendpoten en pissebedden tussen kropen. Roy kon een lach niet inhouden toen ze gillend alle bladeren liet vallen en zichzelf overal krabde.

‘Zo erg is het toch niet?’ vroeg hij, gierend van het lachen. ‘In Tyriana zat je helemaal onder de insecten.’

‘Bah, daar wil ik niet meer aan denken,’ zei Luca huiverend. ‘Zijn ze van me af?’

‘Het was er maar eentje,’ zei Melanie, die de bladeren weer op-
raapte en aan Luca gaf.

Ze trokken nog verder het bos in. Voor hen lagen grote keien,
die met mos begroeid waren. Hoe dichterbij de kinderen kwamen,
hoe groter ze leken te worden. Ze waren mooi rond en zaten stevig
in de grond. Het waren net enorme molshopen, die de hele omge-
ving in beslag hadden genomen.

‘Mogen we hier wel komen?’ vroeg Valerie zich hardop af.

Het geschreeuw van de andere kinderen stierf langzaam weg.
Er was hier verder niemand, waardoor het akelig stil werd. De hoge
bomen stonden hier dicht op elkaar en lieten nauwelijks nog zon-
licht door.

Boven de hoofden van de kinderen bewoog iets.

‘Wat was dat?’ vroeg Valerie met een fluisterstemmetje.

‘Vast een dier,’ antwoordde Luca.

‘Nee, kijk.’ Melanie wees naar een rood vlaggetje dat heel hoog
in de boom hing.

‘Hingen die er net ook al?’ vroeg Roy. ‘Ik kan het me niet her-
inneren.’

‘Misschien voor een opdracht,’ zei Luca.

Toen ze een stukje verder liepen, zag Roy vanuit zijn ooghoek
een nieuwe vlag verschijnen. Nu wist hij het zeker: ze hadden er
eerst niet gehangen.

‘Kijk dan,’ zei Sander.

‘Ja, heel mooi,’ zei Luca. ‘Zullen we maar gewoon zo veel mo-
gelijk oprapen?’

Ze bleven dicht bij elkaar staan, omdat niemand het echt ver-
trouwde.

Sander haalde een plastic zak uit zijn rugzak en stopte daar een
heleboel mos in, terwijl Valerie vooral grote bladeren verzamelde.

‘Daar!’ riep Tim, wijzend naar een metershoge kei die een paar
stappen voor hen lag. ‘Hoorden jullie dat ook?’

Roy kneep zijn ogen samen en tuurde naar de plek die Tim aan-

wees. Hij meende het lage struikgewas te zien bewegen. Wat zou het kunnen zijn? Was het een dier? Wat als het George was die hen opwachttte!

‘Ik vertrouw het niet,’ zei Melanie. ‘We kunnen beter teruggaan.’

Vlak boven de kei, aan een boom, verscheen weer zo’n gekleurde vlag, deze keer was hij groen. Bovendien was de vorm van deze vlag anders. Het leek een pijl, die omlaag wees.

‘Dat moet een aanwijzing voor ons zijn,’ zei Sander. ‘De vlaggen wijzen ons de weg.’ Hij liet zijn rugzak achter bij zijn vrienden en liep zo stil mogelijk op de kei af. Hij klom over lagere rotsen.

‘Moet ik achter hem aan gaan?’ vroeg Roy aan Melanie. ‘Als het George is, dan loopt hij gevaar.’

Bij het kamp klonk de luide stem van Levender. Blijkbaar riep hij iedereen weer terug.

‘We moeten gaan,’ zei Luca. ‘Sander! Kom!’

Maar Sander keerde niet om. Vastbesloten naderde hij de kei en duwde met zijn handen een paar struiken aan de kant. Langzaam bukte hij voorover, waardoor hij voor de anderen niet meer te zien was.

EEN ZOMER OM NOOIT TE VERGETEN

Het jaarlijkse zomerkamp in het Wilde Bos markeert het begin van een nieuwe reeks onverklaarbare gebeurtenissen voor de Bieb-bende. Wat een leuk uitje had moeten worden, eindigt in een ware tragedie. Vier kwaadaardige elementwezens hebben zich verenigd om het gevaarlijkste schepsel op aarde te laten ontwaken. De kinderen zijn radeloos. En net als ze denken dat de situatie niet erger kan worden, nemen de Kwade Machten bezit van Melanies lichaam.

Wanneer het clubje weer voet op Tyriana zet, komen ze eindelijk achter het ware verleden van George Hill. Er volgt een hachelijke en uitdagende zoektocht in de Toren van Enigma, waar de kinderen de oorsprong van de legende blootleggen. Er is alleen één probleem: wie hier naar binnen gaat, komt er nooit meer uit...

SCAN VOOR
DE BOEKTRAILER

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

NUR 283

ISBN 9789492604026

9 789492 604026

www.debiebende.nl
www.uitgeverijstormsteen.nl